

יצקן, עמוס

עמוס, בן לאה ומשה, נולד ביום ח' באב תשי"ד (7.8.1954) בירושלים. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם אגרון ואחרי-כן סיים את לימודיו בבית-הספר התיכון המקצועי "אורט נביאים" בירושלים. עמוס היה תלמיד נבון וחרוץ, אהוב על מוריו ועל חבריו לכיתה. מגיל צעיר היה להוט אחר ספרים ואת מרבית זמנו הפנוי הקדיש לקריאה. לדברי מחנכיו בבית הספר היה נער שקט וממושמע והקפיד למלא בדייקנות כל מה שהוטל

עליו לעשות. הוא היה חבר בתנועה המאוחדת והשתתף בפעולות השונות שאורגנו במסגרת התנועה. יותר מכל אהב את הטיולים ברחבי הארץ והשתדל שלא להחמיץ שום אירוע חברתי, שכלל טיולים ברגל וביקורים במקומות חדשים. עמוס היה חובב ספורט והשתתף בחוגי ספורט שונים שקוימו בבית הנוער בירושלים. הוא היה אופטימי ורציני בגישתו לחיים, ואף כי היה מסתגר ומרבה להתבודד, היה חברותי ומוכן תמיד לעזור לזולת. חבריו הקרובים מציינים כי היה בן נאמן ומסור להוריו ודואג למשפחתו. לידידיו נהג לספר כי חלומו הגדול הוא לשרת בצה"ל, ודווקא בחיל-השריון.

עמוס גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1969 והוצב לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השתלם בקורס למקצועות טנק והוצב באחת מיחידות חיל השריון באזור הדרום. הוא היה חייל טוב, אחראי ומסור לתפקידו. חבריו ליחידה מציינים כי היה בעל אופי נוח, נעים הליכות ובעל כושר סבילות רב. בתקופת שירותו בצה"ל השתדל שלא להדאיג את הוריו, הרבה לבקר בבית והיה מתייעץ עם בני-משפחתו על תכניותיו לעתיד, לכשיסיים את שירותו בצבא.

בתום תקופת שירות החובה שלו השתחרר עמוס מצה"ל והחל ללמוד ראיית חשבון. הוא הקדיש עניין רב ללימודים והגיע להישגים נאים. במסגרת שירות המילואים הועבר לחיל הרפואה. במלחמת יום הכיפורים לחם יחד עם אנשי יחידתו בקרבות הבלימה הקשים בחזית הצפון. לאחר תום המלחמה המשיך לשרת במילואים. ביום כ"ח בשבט תשל"ד (20.2.1974) נפל בעת מילוי תפקידו באזור מנצורה שבצפון. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בירושלים. השאיר אחריו הורים, אח ואחות.

עמוס, בן לאה ומשה, נולד ביום ח' באב תשי"ד (7.8.51) בירושלים. בן בכור למשפחה בת שלושה ילדים. הוא למד בבית-הספר היסודי על שם אגרון ואחרי כן סיים את לימודיו בבית הספר התיכון המקצועי "אורט נביאים" בירושלים. במגמת האלקטרוניקה. עמוס היה תלמיד נבון וחרוץ, אהוב על מוריו ועל חבריו לכיתה. מגיל צעיר היה להוט אחר ספרים ואת מרבית זמנו הפנוי הקדיש לקריאה. לדברי מחנכיו בבית-הספר היה נער שקט וממורשע והקפיד למלא בדייקנות כל מה שהוטל עליו לעשות.

עמוס היה חבר בתנועת הנוער העובד והלומד, הוא השתתף בפעולות השונות שאורגנו במסגרת התנועה. יותר מכל אהב מסעות רגליים וטיולים באתרים היסטוריים ברחבי ארץ ישראל. עמוס אהב חיי חברה ולא החמיץ שום אירוע חברתי. הוא היה חובב ספורט והשתתף בחוגי ספורט שונים שקוימו בבית הנוער בירושלים.

עמוס התאפיין באופטימיות וגישה רצינית לחיים, למרות מופנמותו היה חברותי ומוכן תמיד לעזור לזולת.

עמוס, בן נאמן ומסור להוריו ודואג למשפחתו. לידידיו נהג לספר כי חלמו הגדול הוא לשרת בצה"ל, בחיל השריון. בראשית נובמבר 1969 גויס לצה"ל והתקבל לשמחתו לחיל השריון. לאחר סיום הטירונות השתלם בקורס למקצועות הטנק והוצב באחת מיחידות חיל השריון באזור הדרום. עמוס היה חייל טוב, אחראי ומסור לתפקידו ועשה את מטרותיו באהבה ובמסירות. חבריו ליחידה מציינים כי היה בעל אופי נוח, נעים הליכות ובעל כושר סיבולת רב ואת כל אשר הטילו עליו מפקדיו ביצע בשקט האופייני לו. בתקופת שירותו בצה"ל השתדל שלא להדאיג את הוריו, הרבה לבקר בבית והיה מתייעץ עם בני-משפחתו על תכניותיו לעתיד לכשיסיים את שירותו בצבא.

בתום תקופת שירות החובה שלו השתחרר עמוס מצה"ל והחל ללמוד ראיית חשבון. הוא גילה עניין רב בלימודים והגיע להישגים נאים.

בפרוץ מלחמת יום-הכיפורים הוא נקרא לחיל הרפואה. ויחד עם אנשי יחידתו לחם בקרבות הבלימה הקשים בחזית הצפון. בתום הקרבות ובזמן הפסקת האש הוא המשיך לשרת במילואים עד נפילתו ביום כ"ח בשבט תשל"ד (20.2.1974) בצפון. עמוס, הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בירושלים. השאיר אחריו הורים, אח ואחות.

" בבואנו לעלות זכרך שואלים אנו איך נפלו גיבורים? איך נפלת אחינו, בנו היקר, ביום האחרון לשירותך במלחמת יום הכיפורים? אתה ששמת נפשך מנגד ולחמת בחירוף נפש בגבורה עילאית, עברת בשלום את כל תופת המלחמה ונפלת בעת שחרורך. על זאת אנו בוכים ואבלים.

זכרך שמור אתנו לעידן ועידנים בדאבון וכיסופי יגון יחד עם כל אלה שהקריבו את היקר להם למען מדינת ישראל וכן למען ימשיכו הדורות הבאים אחריהם חיי בנין ויצירה.

תהה נשמתך צרורה בצרור החיים, יחד עם נשמתם של כל אלה אשר נפלו בכל מערכות ישראל למען העם והמדינה. בגן עדן תהיה מנוחתכם. יהיה זכרך ברוך! ". (מתוך דברי ההספד על קברו של עמוס הי"ד)

היום ביום האלף אצל יקירנו
צמחם על

היום

כדבי ישאל אל האלק חלל, אלק נפלא עבדים ?
היום השנה זכנו של בענו אחינו, וקירינו, ^{הבית} הביתנו לבשר
זכנו שמואל און אלק נפלא עבדים ? אלק נפלא
הינו היום האמון שלחך האמנות יום הכבודים.
אמר שמואל נפסק מנגד למחנה בחיול נפש ובחבורה
עילאית בכל שבי האמנות וצורתו את כל עבדיו האם
נפלא בעה שחורק, ולא זאת און ברכים חוש בכל
עמ, **הבית** החול המפחד ובשכנו אל ערש יצוצינו.
כנצב אמנותה של שורשים עמקים בתוצה חילצית
שאל עמס' האם השנים שח את כל ברכים הנפלאים
שבתיה ובמס' ישועה, ובהוא עמס' אל מלכו שקבן
ומס' אל בבר, השתבץ ללכה באסיה אבולו חלשים
והתאמים, אשר בהיותם הם התאוצים והבונים הנפלאים
באשר הארץ פולח אל ריבה חיה עצובה ושלומה
יבצ הוא לשלוב מאלו מיון ששאלו אלה אבולו ואם
בי לא הפך ולא יבצ אל נכון את הכל, הרי מקרה
הזכרים אשר שח אצלו משפחה הספיקו זכותו או
כדבק אשר בה בחז אכתי, ואכן: הו צברום
נפלאים יאלץ נשגבים מבינת אנ'ל.
עמס' קבל כל השקט, באהבה ובאסיה ולא הו
הפול מאלף טעור, את אשר תטיא עלו מורו מתוכו
הבית - ספר ^{מכון} מכון, ומפקדיו ברכו ההגנה לישועה
השקט האופיוני לו צבר ~~אל~~ כל שלב בצבא מורו הוא
טירון יבצ ליוו האמנות האחרים. ויבצ מורו לשמו
אל מוצה נבה של שותקה בצברים בעון אלה.
המשפחה שרבה הו סבאותה ^{מלאכה} הארץ מיום
דוכה צל נעם (ש אבולו) אצמח הקצט ולא
היותה מאלו סלח השולנים וקבלה הכל באהבה
עם עמס' אל האלק באהבה צדק, אלה זאת משפחתו
וסבאותו אהבת און קו. עשה האלק האפשרות
שהו ביצו להקל אל סבאה של המשפחה, זנצ צ'נו
צצום ואילום מ' צ'נו בו בשוכנו ובקחתו
נצב פילולו, צנציל, הסתפקות האלק שבו

2

אברהם העצור עמקם ולבואו, מאן בפתח
עמר ולא מקצתו ~~אצל~~ו, בציר המאה אלמל גבור
זא, ילכו מלכו בל עמקם בלך זמל בצכינו בו.
צכנו יהיה שמור אלמל אלצין וצ'צנום אלם
צזאלן רבש ופ'סופי עין. יחצ עם סל זלאלה
שלקבל זל חוקר ללם עמון וקלמה ישלאל.
למלן ימלל חבלות הבלום אחריות ח"י בלן
ווצורה, כי אל צה והיה ~~אל ללם~~ שכל
מל פסל, פסל, והעין
והי נשמל צורה בבל חח"ם יחצ עם
נשמל סל סל זלל זלל נפלו בבל מללל
ישלאל למלן עץ ומללל. ובלן עין והל
מללל.

יחי שש כ"ח